

Tadesse Eyassu

IDR: Melyik országban született?
TADESSE EYASSU (T.E.): Etiópiában, Tigrayban. Ez most már nem megye, hanem szövetségi állam.

IDR: Mekkora volt a település ahol született? Ez egy kis falu volt, vagy egy nagyobb város?

T.E.: Ez egy akkora város, mint

Debrecen, egyébként Mekelle, Tigray Szövetségi Állam székhelye, a IV. századi keresztény állam ott jött létre.

IDR: Így van, így van. És ez azon a területen van, ahol az Aksum jött létre akkoriban?

T.E.: Igen, igen. Aksum az UNESCO által elismert világörök-

ségi helyek része. Ez egy népszerű turistalátványosság.

IDR: Oké. Mesélj egy picit az ottani életkörülményekről, és a szülővárosodról, szülőhelyedről. Milyen körülmények között éltél?

T.E.: Ortodox keresztény, értelmiségi családból származom, ezáltal szigorúan vallásos neveltetést kaptam. Az első iskolám egyházi intézmény volt, de nem hasonlatos a modern, európai jellegű oktatáshoz, hanem csupán egyházi iskola, ahol papok tanítanak, és kizárólag a Bibliával kell megismerkedni. Egy csomó verset, és írást be kell magolni, aztán írni, olvasni persze tudni kell. Ezután modern iskolába kerültem és egyből második osztályos lettem, mivel tudtam olvasni, írni, számolni.

IDR: Mikor jöttél Magyarországra?

T.E.: 1990-ben, már javában zajlott a rendszerváltás.

IDR: És milyen céllal érkezted ide?

T.E.: Ösztöndíjasként jöttem tanulni Magyarországra.

IDR: Etióp állami ösztöndíj?

T.E.: Persze, pályáztam és elnyertem az ösztöndíjat.

IDR: Tudatosan Magyarországra akartál jönni? Vagy bárhova Európába?

T.E.: Kizárólag az akkori szocialista országok közül lehetett választani. De én Magyarországot választottam. Két ok miatt. Az egyik, hogy a magyarországi oktatás nagyon elismert Afrikában is. Továbbá ez egy kifejezetten élhető ország. A másik, hogy magyar népet keresztény népként emlegették, vendégszerető keresztény népként, és ez nagyon fontos volt számomra.

IDR: Amikor beadtd az ösztöndíjat egyből Magyarországot jelölted be?

T.E.: Igen. Igen. Például az egyik

csoporthársam Prágában végzett. Ő oda ment, én meg ide.

IDR: *Ha mondjuk a lakásotokra gondolsz, vagy a napi életkörülményekre, mint értelmiségi családnak, milyenek voltak ezek?*

T.E.: Az ottani értelmiségi élet arról szól, hogy otthon az aszszonynak, vagy az anyukáknak bejárónőket kell alkalmaznia.

IDR: *Tehát jómódú a családod?*

T.E.: Igen. Nálunk főzésre, vasalásra, piaci bevásárlásra, tehát a házimunkára mindig fiatal lányokat szoktak alkalmazni. Havonta fix fizetést kapnak, sok esetben együtt élnek az adott családdal. Sokszor úgy nevelik őket, mint a saját gyerekeiket, férjhez adják, tanítatják.

IDR: *Akkor valójában nekik ez egy elég jó munkalehetőség, nem?*

T.E.: Persze, jó munkalehetőség.

IDR: *Viszonylag jó életkörülmények között.*

T.E.: Igen. Általában a nehéz helyzetben lévő lányok keresnek ilyen munkát, aztán a családok felveszik őket. Ezek a lányok nevelik a gyerekeket, testvérüknek tekintik őket. Sok esetben azt lehet látni, hogy a bejárónőket a szülők gyerekként nevelik, és esti iskolába járatják őket.

IDR: *A szüleid is így nevelték a bejárónőket?*

T.E.: Persze, mint a saját gyerekeiket. Utána férjhez ment, családja lett, de sokszor eljött meglátogatni a szüleimet.

IDR: *A szüleiddel éltél együtt, vagy a nagyszülők is a családban éltek, egy házban, vagy egy környéken?*

T.E.: A nagyszüleim távol éltek a várostól, elég nagy földjeik voltak. Ott ragadtak, nem akartak onnan eljönni. Viszont a földtulajdont a '74-es rendszerváltás

után – amikor a császár hatalmát megdöntötték – felszították a földműves parasztok között. De igazán ez senkinek nem kedvezett, mert ezek kis parcellák voltak

IDR: *Kárpótlás nem volt?*

T.E.: Nem. Tulajdonképpen örültek, hogy kaptak valamit. Voltak olyan nagy földbirtokosok, akiket ki is végeztek.

IDR: *A tanulmányi eredmény alapján?*

T.E.: Igen. Az osztályok a-tól d-ig vannak, és a három legjobb diákot a legjobb osztályokból átengedik a következő fél évre. Januárban az diákok már nem ötödikes, hanem hatodikos, vagy nem hatodikos, hanem hetedikesek lesznek. Én nagyon gyorsan átmentem ezen.

IDR: *És mennyien voltak a családban, illetve vagytok?*

T.E.: Hárman. Etiópiában ez nagyon kevésnek számít.

IDR: *Ők kint vannak Afrikában?*

T.E.: Igen, igen.

IDR: *Mivel foglalkoznak?*

T.E.: A testvéreim értelmiségiek. Mi városiak vagyunk, Mekelle városának kb. 300 000 lakosa van.

IDR: *Értem. Milyen iskolákba jártál? Folytattad ezt az ortodox, keresztény vonalat?*

T.E.: Ortodox, igen. Hát kiskoromban elemi iskolába jártam. Utána egyből másodikos lettem a modern iskolában.

IDR: *Nagyon-nagyon okos vagy. Akkor te igazából határozottan a tanulással foglalkoztál, ugye?*

T.E.: Nagyon-nagyon.

IDR: *Nem is dolgoztál?*

T.E.: Nem, egyáltalán nem. Sőt, mikor a többi gyerek focizott, meg játszott, én tanultam és olvastam.

IDR: *Ez belső indíttatás volt? Mindenképpen minél többet akartál megtudni?*

T.E.: Igen. Gimnáziumban például – nálunk gimnázium kilencediktől tizenkettedikig tart – első akartam lenni, legalább az osztályomban. De mindig volt egy jobb, komoly fiú, akivel felváltva voltunk az elsők, vagy másodikak.

IDR: *De jóban vagytok azóta?*

T.E.: Persze. Nagyon szeretjük egymást. Tehát az én füzetem a gimnáziumban mindig körbejárt a lányok között. A kiadott házi feladatot gyorsan megcsináltam, és a többiek lemásolták.

IDR: *Milyen nyelveken beszélsz? Hány nyelven és milyen nyelveken?*

T.E.: Hát, Tigrinya (Tigrigna) az anyanyelvem, az Amhara a hivatalos nyelv, az angol és a magyar.

IDR: *Mit végeztél Magyarországon?*

T.E.: Én elsősorban pszichológusként jöttem ide, de mást tanultam.

IDR: *Az ELTE-re?*

T.E.: Nem, Debrecenben... Végül is az volt a probléma, hogy mindenkinek otthon határozták meg, milyen szakot végezzenek. Amikor idejöttünk egy évig nyelvet tanultunk Budaörsön a Nemzetközi Előkészítő Intézetben. Az első fél évben csak magyar nyelvet tanultunk. A következő fél évben

továbbra is nyelvtanulás és az a tantárgy, amelyik szakot kiválasztották nekünk.

IDR: *Értem, előkészítőbe jártál.*

T.E.: Igen, előkészítő. Az elég durva, nagyon nehéz elsajátítani egy idegen nyelvet, ez a legnehezebb...

IDR: *És előtte semmit nem tudtál magyarul?*

T.E.: Semmit. Ez a világon a legnehezebb nyelv. És elvárják, hogy magyar egyetemen előadásokat tudjál hallgatni magyarul...

IDR: *És persze vizsgázni is kell.*

T.E.: Igen, persze. Év végén záróvizsgára az egyeteméről hívtak oktatókat, hogy ők vizsgáztassanak minket, mert ők meg tudják állapítani, hogy mennyire tudjuk követni az előadást, előttük kellett beszélgetni a tantárgyról, meg tételt is húzni. Utána ők a beszélgetésekből meg tudták állapítani, hogy értjük-e amit mondanak. Aki nem tudta követni az előadást, még egy évet kellett ismételteljen. Amikor megembert „marasztaltak” még.

IDR: *Volt olyan félelmed esetleg, hogy visszajutsz Afrikába? Ha ezt nem tudod elvégezni?*

T.E.: Nekem nem volt.

IDR: *Nem neked, hanem úgy általában. Nem bírták a tempót...*

T.E.: Nagyon sokan otthagyták az iskolát és elmentek.

IDR: *Vissza, Afrikába?*

T.E.: Nem, inkább Nyugatra.

IDR: *Nyugatra?*

T.E.: Valahova Európába, de Afrikába is. Volt egy pár ember, akivel a félévi vizsgán, és az év végi vizsgán, nem lehetett mit kezdeni. A teljesítményük nulla volt. Haza küldték őket.

IDR: *A pszichológiát elvégezted?*

T.E.: Nem, elkezdtem tanulni, de az anatómia az nem nekem való.

IDR: *Most a Corvinuson PhD-zol?*

T.E.: Igen. Most fogok védeni. Az Afrika szarván található államok közötti konfliktusokról írtam.

IDR: Magyarország előtt, szülőhazádon kívül, éltél-e még másbol, vagy éltél-e más országban?

T.E.: Nem.

IDR: Tehát nem volt igazából összehasonlítási alapod, hanem rögtön a szülőhazából jöttél Magyarországra. Amikor eljöttél, és ideérkeztél, milyen adminisztrációs kihívásokkal szembesültél, voltak-e nehézségek, hogy kapjál vízumot, tartózkodási engedélyt, vagy diákstátuszt? És amikor mondjuk időről-időre meg kellett hosszabbítani ezeket, akkor könnyedén ment-e, vagy mik voltak a bajok, problémák?

T.E.: Amikor ideérkeztünk, meg kellett szoknunk az időjárást, az itteni környezetet. Igazából ebben tényleg hálás vagyok a magyar embereknek, mert nagyon segítőkészek voltak, és ha volt valami probléma – például megfáztam –, kórházba vittek és segítettek. Az adminisztrációs ügyekkel voltak inkább gondjaim, a rendőrséggel történő találkozás ritkán pozitív dolog, mindig úgy kezeltek, mint ha..., szóval érted. Azt hittem, hogy ez csak velem történt így. De az összes külföldi diák hasonló cipőben járt. Megkaptuk a tartózkodási engedélyt, melyet először a nyelvintézetben oktató tanárok intéztek. Nagyon sok papírmunkával járt ez. Aztán amennyi ösztöndíjad van, igazolni kellett. Megint elküldtek, hogy hozzá egy papírt arról, hogy hol laksz, azt is elhoztuk. Utána illetékkért küldtek el, befizettük. Egyszerűen úgy belefáradt az ember, hogy legszívesebben itt hagyná az egészét. Érted? Ezek régebben okoztak problémákat, de most már nincs ilyen. Az adminisztráció itt elég furcsa volt nekem, nem tudtak úgy segíteni, ahogy kellett volna, hanem mindig visszaküldtek, hogy hiányzik még egy papír, aztán még egy és még egy... Ez elég bonyolult dolog volt.

IDR: Viselkedés tekintetében ezekben a hivatalokban milyen volt az élményed? Hogyan beszéltek veled? Volt, hogy lekezeltek-e téged? Érték atrocitások?

T.E.: A rendőrséget kivéve nem, az egyetemen nagyon tiszteltek. Én a takarítónőtől kezdve a portásig jóban voltam mindenkivel, és nagyon szerettem engem. Sőt, amikor Debrecenben voltam, volt egy pótapukám, a tanszékvezető. Megkérdezte, hogy fiam, hogy vagy? Mi a problémád, bemegyek, mond el, megoldjuk. Annnyira, de annyira sokat segített, hogy a mai napig a pótapukámnak tekintem. Hála Istennek, itt az egyetemen (Budapesten) is vannak olyan professzorok, akik nagyon szeretnek, tisztelnek és segítenek, őket szintén pótcsaládomnak tekintem. Ha egy külföldi diák itt a magyar egyetemeken, egy év nyelvtanulás után azt mondja, hogy egyedül meg tudná csinálni az egyetemet, a magyar diákok segítsége nélkül, az szerintem hazudik. Az elejétől kezdve sokan segítettek, amikor első-, másodéves voltam, megkérdezték szünetben: Érted? Mondom: Nem. Órán írtam jegyzetet, egy-két vonalat írtam, ők addig 3-4 oldalt írtak. És akkor szünetben megkérdezték: Teddy, érted? Mondtam, hogy nem. És akkor megkerestem, valamelyik diáktársamat, akinek a legjobb, legolvashatóbb írása volt, lejegyzeteltem az anyagot magamnak és abból tanultam. Az első és második évben nem kellett kötelező olvasmányokat, könyveket, vagy az ajánlott irodalmat megtanulnom, hanem elég volt az órai anyag. Azt pedig rendszeresen megtanultam. Szó szerint visszamondtam a tanároknak mindent. Ők látták, hogy tisztességesen tanulok, mindent megpróbálok, soha nem volt olyan, hogy hiányoztam volna óráról.

IDR: Pedáns voltál tehát. Most mivel foglalkozol itt Magyarországon?

T.E.: Oktatási asszisztensként tevékenykedek itt az egyetemen. Az ERASMUS nemzetközi képzést felügyelem. Ez ilyen nemzetközi mesterképzés az egyetemünkön.

IDR: Tehát ez a főállásod?

T.E.: Nem, nem. Ez inkább megbízás a tanszéken. Ezt úgy mellékesen csinálom.

IDR: Egy civil szervezet, amiben jelen vagy?

T.E.: Nem, én a Magyar-Etióp Baráti Társaságnak vagyok az egyik alapítója és az elnöke.

IDR: Állásokat is kerestél?

T.E.: Kerestem, régen... Már nem akarom, nem keresem, mert jó, hogy nem is kaptam.

IDR: Érted, de mi az amiből meg tudsz élni? Fenn tudod tartani magad, azokból, amiket csinálasz?

T.E.: Persze, persze. Még családom is van.

IDR: Na, hát erről akartalak kérdezni. Magyar feleséged van?

T.E.: Persze.

IDR: És gyerekek?

T.E.: Van. Egy két és fél éves gyerekünk van. Szóval semmi probléma, ilyen területen semmi probléma nem volt sohasem. Oktatási asszisztensként tevékenykedek, fizetnek is, tehát nem ingyen kérik a munkát. Asszisztáltam a professzoroknak, vizsgáztattam, dolgozatokat javítottam, a PhD-s felvételt is felügyeltem. Meg egy csomó tanszékről is felkértek – mivel én szigorú vagyok valószínűleg – vizsgáztatásra.

IDR: Magyarországon otthon érzed magad?

T.E.: Nagyon. Volt pár incidensem, 1992-ben például a skinhead-ek támadtak meg, de ezeket nagyon sokszor meséltem már, illetve az afrikai barátaimnak is azt mondom, hogy

saját országunkban is találkozhatunk problémákkal, akár Afrikában bárhol, de Etiópiában is. Az afrikai konfliktusok jelentős része etnikai vagy vallási csoportok között zajlik. Ahhoz képest itt nem nyugalmasabb a helyzet, nem kell tehát bolhából elefántot csinálni belőle.

IDR: Megtámadtak téged?

T.E.: Meg, meg, megtámadtak. És elfogták őket a rendőrök, bíróságra került az ügy...

IDR: Elítélték őket?

T.E.: Igen, de én kértem a felmentésüket. Megbocsátottam nekik. És jó barátok lettünk. Utána megkerestek...

IDR: Komolyan?

T.E.: Komolyan. Volt olyan is, hogy könyveket árusított az egyik támadóm. Meglátott és azt kiáltotta felém: Várjál, várjál! Segíték! Mondtam, hogy nem fogadom el. Három, vagy négyezer forintba került az a könyv. Légyszíves fogadd el! – mondta a srác. Végül elfogadtam és jó barátok lettünk. Utána volt egy buli volt az egyetemi diszkóban az egyetemi napok keretében. Odahívtak magukhoz, és találkoztam velük. „Hát ezek a barátaid?” – kérdezték tőlem sokan, hogy ezek a bőrfejúk téged hogy szerethetnek? Mondom: „Figyelj már! Szeretnek!” Ha kértem volna, elítélték volna őket pár évre. De én megbocsátottam nekik. Azért mondom, mert most is azt lehet látni rengeteg alkalommal, hogy az afrikaiakat megbántják. Például két-három hete az egyik ösztöndíjas, aki idejött Afrikából – angolul tanul – mesélte, hogy elmentek szórakozni egy sörözőbe. Volt ott egy társaság, a diákok nem értették mit mondanak magyarul, aztán azt hallották, hogy néger, néger, és utána esett le nekik, hogy valószínűleg nekik mondják. Azok meg félig elszívták a cigarettájukat, és odadobták a csikket az afrikai diák

ingére. Az egyik támadó felemelte a széket, azzal akart verekedni, azt üvöltötték, hogy majom, majom.

IDR: Ez itt volt Budapesten?

T.E.: Igen, igen. És ezek az afrikaiak egy fél évre jöttek ide és ezzel a „kellemes” élménnyel mennek majd haza.

IDR: De te is úgy látod, hogy sok ilyen atrocitás van?

T.E.: Van, van. De nem lehet általánosítani. Ez nem jellemző egész magyar társadalomra. Én megmagyaráztam nekik, hogy nem lehet általánosítani, hogy nem az egész magyar nép ilyen. A többség ugyan elítéli a rasszistákat, de a jog, a törvények nem védenek meg minket. Amíg nem folyik a vér, addig nem csinálnak semmit, nem érdeklí a hatóságokat a dolog.

IDR: Pont az érdekel, hogy az emberek miként viselkednek a más bőrszínűekkel, az ide érkező külföldiekkel? Azt mondd nem lehet általánosítani, ebben egyetértek veled. De, ha mondjuk a magyar emberekről kérdezem, vendégszeretők, zárkóztak, elutasítóak, akkor milyen jelzőt mondanál ez esetben?

T.E.: Nézd meg, egy kis réteg mocskolja be Magyarországot jó hírnevét. Ha az ideérkező külföldiek ilyen utálatos és gyűlöletkeltő magatartásokat tapasztalnak, és utána ezzel a véleménnyel mennek el Magyarországról, az rombolhatja a hazánkról és a magyar emberekről alkotott pozitív véleményt. Sokakkal találkozok külföldön, akik kérdezik, hogy milyen problémák vannak itt Magyarországon? Elmagyarázom nekik, hogy az átlagemberek kedvesek, nézzétek meg, segítenek albirletet keresni, segítenek, ha nem tudsz hová menni, és elvisznek szórakozni, bevásárolni. Nézd meg, mennyi graffiti van Budapesten, nézd meg, mit írtak ott: „Irtsd ki a szar zsidót, a trágya Izrael!” Minden magyar keresztény

embernek tudnia kellene, hogy az ilyen fenyegetésnek és gyűlöletkeltésnek súlyos következményei lesznek! A Bibliában azt olvasható, hogy „aki téged átkoz, az átkozott lesz, aki téged áld, az áldott lesz” Az Isten beszéde tegnap, ma és a jövőben is ugyanaz és érvényben marad. Jaaaj! „Feketék menjetek haza!” – mi mindent leírnak manapság. Az átlagembereknek ez fel sem tűnik. Ott vannak az utcai biztonsági kamerák. Nem látják kik írkálnak a falakra? Elítélik persze, szóban igen, de nem tesznek ellene semmit.

És ki a felelős ezért? Szerintem a hatóság, a család és az egyházak. Az egyházak csendben maradnak. Pedig nekik fel kellene szólalniuk a gyűlölet ellen. A szeretetről kellene beszélniük. Az egyház semmit sem szól, legalább is én nem tudok róla. Volt egy konferencia nemrégiben ahol újságírók és politológusok jelentek meg. A konferencia témája a gyűlöletbeszéd és a rasszizmus volt. Én azt javasoltam ott, hogy az egyházak

szervezzenek ugyanilyen konferenciát az egyházi vezetőknek. Minden magyarországi egyházi vezetőt össze kéne hívni, hogy elmondják, mit mondanak minden vasárnap a híveiknek? Érted? Ha akarnák, akkor szombati, illetve vasárnapi istentiszteleteken vagy más hasonló alkalmakkal el tudnák érni az egész magyar lakosságot. El kell fogadni a másik embert, a menekülteket be kell fogadni. A magyar emberek nagyon jól tudják mit jelent menekülni, milyen mikor erőszakkal szétszakítanak családokat. Amikor magyar emberek kénytelenek voltak elhagyni az otthonukat és országot, bárhová is mentek, szívesen fogadták őket és beilleszkedtek a befogadó országokba. Az afrikaiak pedig csak most jönnek, menekülnek a halál és az üldöztetés elől.

IDR: *Na jó, de akkor viszont maradjunk egy kicsit az iskolarendszernél. Az is az államhoz kötődik valahol. Az egy nagyon fontos, sőt az egyik legfontosabb szocializá-*

ciós közeg, tudjuk jól. Az iskolai oktatásban jelen van például az, hogy a másságról kevés szó esik. Te mondjuk mennyire látod azt, hogy az iskolai oktatásban Magyarországon ez jelen van? A felsőoktatást gondolom meg tudod ítélni.

T.E.: Teljesen. Nekem sok magyar barátom volt. Szobatársaim és csoporttársaim többször meghívtak vidékre a szüleikhez és nagyszüleikhez disznóvágásra, ahol közvetlenül tapasztaltam a magyar ember kedvességét és őszinte barátságát. Vasárnap délután, amikor visszamentünk a kollégiumba, én is hoztam egy csomó kaját, sütit, hasonlóan mint a magyar barátaim. A felsőoktatásban én nem érzékelek nagy gondokat.

Szerintem a média is felelős, mert nem is próbálja meg feltárni a gondokat, nem foglalkozik eleget a problémákkal, inkább csendben marad. Pedig lenne lehetőségük közvetíteni az emberek felé, hogy mit jelent segíteni a másiknak, mit jelent az együttműködés, a megér-

tés, ez nagyon fontos lenne. De a média nem ezt teszi. A kereskedelmi tévéknek is fontos szerepe lenne abban, hogy felhívják az emberek figyelmét arra, legyenek tisztelettel mások iránt.

IDR: *Van egy olyan kérdésem, hogy tartod-e a kapcsolatot a szülőhazádból, vagy a kultúrkörödből úgymond származó szintén Magyarországon élő személyekkel? Az itt élő afrikaiakkal, találkoztok-e, és ha igen akkor milyen rendszerességgel?*

T.E.: Igen, természetesen azért is hoztuk létre néhány évvel ezelőtt a magyar-etióp baráti társaságot. Még régebben, Debrecenben létrehoztam egy úgynevezett Többkultúrájú Családok Egyesületét. Több mint harminc országból származó, Magyarországon élő vegyes család vett részt benne: ügyvédek, orvosok, kereskedelmi területen dolgozók, egyetemi oktatók stb. a világ több pontjáról.

IDR: *Ez egy bejegyzett egyesület?*

T.E.: Igen. Most már közhasznú társaság. Többen segítettek, de én dolgoztam ki a tervét, én hoztam létre, amikor a Rév 2000 Szociális és Mentálhigiénés Segítő Alapítványnál projektmenedzserként és szakmai felelősként dolgoztam, két évig vezettem, de amikor Budapestre jöttem, átadtam az irányítást jelenlegi elnöknek.

IDR: *És miért hoztad létre? Mi volt a motivációd?*

T.E.: Voltak a cívis városban honfitársaim, és külföldi barátaim, láttam, hogy segítség kell nekik a kapcsolatfelvételen. És láttam, hogy az ott lévő afrikaiak és más nemzetiségek messziről integetnek egymásnak, de nem ismerik egymást közelebbről. Ezért létrehoztam az egyesületet, de nem az volt a célom, hogy csak afrikai legyen, nemzetközi közösséget szerettem volna alkotni. Magyarországon élő vegyes

házások, és egyetemi professzorok is vannak köztük. Aztán miután a fővárosba kerültem, kidolgoztam a Magyar-etióp baráti társaság tervét egy barátommal közösen. Rendszeresen összehívjuk a társaságot, például az etióp nemzeti ünnepekre, a magyar nemzeti ünnepekre. A szervezetben magyarok is vannak, magyar vegyes családok, de teljesen magyar családok is.

IDR: Tehát rendszeres a kapcsolat közöttetek?

T.E.: Igen, persze, otthoni ételeket csinálunk, főzünk, táncolunk, meg különféle rendezvényeket szervezünk. Körülbelül egy éve létrehoztunk a barátaimmal egy vallási alapon szerveződő klubot, így van egy Biblia körünk. 15-20 ember csatlakozott hozzánk eddig, de remélem még többen is jönnek majd. Havonta egyszer találkozunk, etióp bibliát olvasunk, etióp pásztorunk van. Imádkozunk, és szeretetben élünk az istenközösségben. Ha Istennel van közösségünk, akkor mindent áthat a szeretet, és ha kihagyjuk Istent a szeretetünkben, előbb-utóbb összeomlik minden. Azért kellene az egyháznak szeretettel fordulni az emberek felé, hogy béke és megértés legyen. A magyar emberek a hírnevükhöz méltóan megértők, vendégszeretők, segítőkészek és barátságosak legyenek és tényleg el tudják utasítani a fasizmus és a rasszizmus minden fajtáját. Nem minden magyar ember tartja magát vallásosnak? De hát sok olyan ember is kereszténynek tartja magát, akik elutasítják a

másságot, lecigányozza, lenégerzi, vagy lezsidózza embertársát... A Bibliában az van, hogy a zsidóknak megígérte Isten, hogy aki téged üldöz, az üldözött lesz egész életében. Aki téged átkoz, átkozott lesz. Én ezt megmondtam a konferencián: Vigyázzatok, mert a Bibliában az olvasható, hogy aki téged átkoz, az átkozott lesz. Ez a vége, mindörökké ez marad. Az Isten ígérete mindig érvényben marad. Hol itt a keresztény szeretet? Mielőtt idejöttem Afrikából azt hallottam, hogy a magyar emberek keresztények és nagyon vendégszeretők. Ez nem is kétséges, vendégszeretők, de a szeretet és a gyűlölet hogyan fér meg egymás mellett?

IDR: Mik a terveid a jövőre nézve, itt szeretnél továbbra is élni, magyarként, vagy oda ahova szólít a Jóisten? Tehát ahol feladatod van?

T.E.: Igazából mindenképpen Magyarországon maradnék, nekem ez második hazám.

IDR: Magyar vagy?

T.E.: Még nem vagyok magyar állampolgár, de szívem szerint már magyar vagyok. Sokszor annyira tudnak idegesíteni olyan dolgok, amelyek az országot, illetve a magyar népet járatták le külföldön. Néha túlzásba is viszem a felháborodást. Nagyon örülök amikor olyan do-

log történik, ami jó Magyarország számára. Ha rossz híreket hallok, az nagyon elkeserít. Szívemből érzem, és ez nem kevesebb, mint a született magyar emberek érzése.

Bárhová megyek meg tudom keresni a magyar embereket, mert ők aztán tényleg mindenhol ott vannak. Mert Magyarországot tekintem a második hazámnak. Itt már letettem asztalra egyet s mást, sok mindent megvalósítottam. Az oktatás területén, a civil szervezetek létrehozásában, a kapcsolatok alakításában például. Egy nemzetközi szervezetnek szeretnék dolgozni. Teljesen mindegy hol, Európában, vagy Afrikában. Mondjuk az ENSZ bármelyik szervezeténél szívesen dolgoznék, vagy egy független kutatóintézetben.

IDR: Adja Isten, hogy így legyen! Remélem, hogy tényleg összejönnek a dolgok! Nagyon szépen köszönöm az interjút!

T.E.: Köszönöm a jó kívánásokat! Én is kívánom Nektek Isten békességét, szeretetét és áldását. Szálljon minden egyes magyar életére, innen és határon túl! Isten emelje fel Magyarországot a gazdag, fejlett és áldott nemzetek közé!

Jöjjön „Ésaiás 55: 10-11” Isten ígérete erre a nemzetre!

Nagyon szépen köszönjük az interjút!

Projekt címe: Itt vagyunk!

Projekt azonosítószáma: EIA/2007/3.1.1.2.

Projekt időtartam: 2009. április 1. – december 31.

A kutatással kapcsolatos információk:

www.idresearch.hu

EURÓPAI INTEGRÁCIÓS ALAP

A projekt az Európai Unió Európai Integrációs Alapjának támogatásával valósul meg.

AFRIKAI GYERMEKEKÉRT ALAPÍTVÁNY

Az alapítvány székhelye: 7720 Pécsvárad, Munkácsy M. u. 17.

Elérhetőségünk: 06-20 275-5606

E-mail: npirana64@gmail.com, npirana@tolna.net

Adószám: 18327544-1-02

Számlaszám: 12072507-00136424-00100009

Nemzetközi bankszámlaszám: HU12 1207 2507 0013 6424 0010 0009

Az alapítvány célja: az afrikai gyermekek nehéz helyzetének javítása, gyógyászati segédeszközök beszerzése és továbbítása, a mozgássérült gyermekek oktatásának segítése, továbbtanulásuk lehetőségének támogatása és ösztöndíjhoz való juttatásuk, taneszközök beszerzése és továbbítása, szociális és egészségügyi juttatások, kulturális lehetőségek megteremtése, vakok speciális oktatásának megszervezése, foglalkoztatási program megszervezése, utókezelés és új otthon megteremtése révén.

1. gyógyászati segédeszközök beszerzése és továbbítása a rászorultaknak: egészségmegőrzés, betegség-megelőzés, gyógyító-, egészségügyi rehabilitációs tevékenység, szociális tevékenység, családsegítés;
2. a mozgássérült gyermekek oktatásának segítése: nevelés és oktatás, képességfejlesztés, ismeretterjesztés;
3. szociális és egészségügyi juttatások /ruhanemű, gyógyszerek/.

Az alapítvány az afrikai gyermekeket pénzadomány-gyűjtés, gyógyszer, gyógyászati segédeszköz adomány-gyűjtés, és egyéb, túlélést szolgáló eszközök és javak gyűjtésének és a rászorultakhoz történő eljuttatásának formájában kívánja támogatni az elsősorban Bissau-Guineában és további afrikai országokban élő gyermekeket, mivel a segítség államhatároktól függetlenül megilleti a földrész segítségre szoruló gyermekeit.

Az alapítvány az afrikai országokhoz kommunikációs vonalakat, elsősorban internet vonalakat hoz létre, melyeken keresztül az alapítót az ott élő ismerősei és elkötelezett barátai tájékoztatják arról, hogy hol, miért és milyen módon kell segítséget nyújtani. Az alapító ezt az információt más személyekkel, szervezetekkel kiépített vonalakon ellenőrzi, illetve felméri.

Az alapítvány a támogatást a Vöröskereszten/Vörös Félholdon, vagy önszerveződés útján létrehozott utakon juttatja el a rászorulókhöz.

Hogyan segítsünk?

1. Humanitárius alapon

Azoknak a jelentkezését várjuk, akik úgy érzik, képesek munkájukkal, ötleteikkel, javaslataikkal hozzájárulni az alapítvány tevékenységéhez.

2. Materiális alapon

Azok segítségére van szükségünk, akik eszközökkel tudnák támogatni a munkánkat, például jó állapotban lévő kerekesszékekkel, gyógyászati segédeszközökkel, gyógyszerekkel, iskolai eszközökkel, játékokkal, esetleg gyermekruhákkal, -játékokkal.

3. Finanszírozási alapon

Ezen a területen pénzügyi támogatást remélünk. A befolyó összegeket részben arra fordítanánk, hogy a hozzánk érkezett eszközöket eljuttassuk az érintettekhez. Másrészt tervünk, hogy a fennmaradó anyagi forrásokból egy /vagy több, esetleg használt/ kisbuszt vásárolunk. Ennek segítségével azoknak a gyerekeknek az iskolába jutását könnyítenénk, akik a legtávolabb laknak az iskolától, és pusztán a távolság akadályozza őket abban, hogy oda eljussanak.

